دیوار صمیمی

تا همین هفته قبل هیچ‌کس نمی‌دانست علی‌رضا صمیمی کیست. شاید نزدیکان فوتسال ایران می‌دانستند که پس از اتفاقاتی که برای دروازه‌بان شماره یک ایران رخ داد دروازه‌بان دیگری جای نظری را گرفته اما در میان سایر مخاطبان ورزش تقریبا کمتر کسی می‌دانست که این دروازه‌بان علی‌رضا صمیمی است. دروازه‌بانی که پنج‌شنبه هفته گذشته یک‌تنه مقابل برزیل ایستاد و در کنار سایر بازیکنان حماسه حذف برزیل را رقم زد. دروازه‌بانی که مانند یک دیوار بود و هر توپی را که می‌شد گرفت.

رکاب زدن در جاده بهشت

گلبارنژاد لابد امروز کنار همرزمانش است، همان‌هایی که هشت سال ایستادند، دست دادند، پا دادند، و سر و جان

جانباز ۸سال دفاع مقدس که قهرمان وزنه‌برداری بود می‌خواست قهرمان دوچرخه‌سواری هم شود. گلبارنژاد در مسابقات آسیایی فسپیک ۲۰۰۶ مدال نقره گرفت، و در بازی‌های آسیایی گوانگجو ۲۰۱۰ مدال برنز و در مسابقات پاراآسیایی مالزی ۲۰۱۲ مدال طلا

مهدی شادمانی
shadmanimehdi@gmail.com

داستان زندگی بهمن با فصل تابستان داستان دیگری است. فصل گرم و دوست‌داشتنی. فصل نزدیک شدن به دوست، فصل رسیدن به دوستان. همین تابستانی که چند روز قبل تمام شد، آخرین تابستانی بود که بهمن گلبارنژاد تجربه کرد. مرد ۴۸ساله آبادانی از پیچ جاده مسابقات پارالمپیک بیرون نیامد و مسیرش را به سمت مقصد یکسره کرد. مسیری که انگار از ۲۸ سال قبل آغاز شده بود. تابستان ۱۳۶۷ وقتی هنوز نبرد و دفاع در مقابل عراق ادامه داشت و مردان ایران سروجان می‌دادند که خاک ندهند. همان روزها بود که مسیر بهمن گلبارنژاد به زندگی جدید آغاز شد. پسر آبادانی که خانواده‌اش در شیراز بودند، خیلی زودتر از آنکه کسی فکرش را بکند به آبادان برگشت تا دفاع کند.

داستان را هنوز کسی دقیق نمی‌داند اما می گویند از ۱۸سالگی به شهرش برگشت و تا ۲۰سالگی مشغول دفاع از خاک کشورش بود. تابستان اما همه‌چیز عوض شد، هنوز چند روزی به پایان جنگ مانده بود که بهمن روی مین ضدنفر رفت و پایش را همان‌جا گذاشت. پای چپ از زانو بهایی بود که گلبارنژاد برای کشورش پرداخت. قصه زندگی او پس از انفجار مین می‌توانست مانند خیلی‌های دیگر باشد. مثل همان‌هایی که روی همان مین‌ها جان دادند و بازنگشتند اما بهمن برای ماندن و جنگیدن هنوز فرصت داشت. بساط جنگ با ژ ۳ و کلاش که جمع شد، بهمن اما پرچمش را زمین نگذاشت. ۳ سال بعد و بازهم در همان تابستان گلبارنژاد سراغ ورزش رفت تا آنجا پرچم را بالا نگه دارد. زیادند کارشناسانی که ورزش را جنگ مدرن می‌دانند و نگاهشان به المپیک و سایر مسابقات دیگر رقابتی ملیتی برای اثبات توانایی‌های مردم یک کشور است و بهمن هم حتما یکی از همان‌هایی بود که می‌خواست در این جنگ مانند آن یکی کشورش سربلند باشد. پا بدهد سر بدهد اما پرچم را بالا نگه دارد. بهمن اول سراغ کشتی رفت و بعد هم وزنه‌برداری که در دومی ۱۵ سال جنگید و ۱۲ بار طلا گرفت و پرچم ایران را بالا برد. سن گلبارنژاد که به ۴۰ نزدیک شد دیگر توانایی وزنه‌برداری نداشت اما باز هم خانه ننشست و سراغ دوچرخه‌سواری رفت.

جانباز ۸سال دفاع مقدس که قهرمان وزنه‌برداری بود می‌خواست قهرمان دوچرخه‌سواری هم شود. گلبارنژاد در مسابقات آسیایی فسپیک ۲۰۰۶ مدال نقره گرفت، و در بازی‌های آسیایی گوانگجو ۲۰۱۰ مدال برنز و در مسابقات پاراآسیایی مالزی ۲۰۱۲ مدال طلا. او در مسابقات لندن شرکت کرد و عضو کاروانی بود که پشت پرچم ایران وارد ریو شد.

داستان ریو برای دوستداران ورزش و گلبارنژاد داستان غم‌انگیزی بود. داستان از دست‌دادن یکی از محافظ‌های دوست‌داشتنی خاک ایران. روزهای آخر پارالمپیک، روزهای پایانی تابستان، وقتی قرار بود بهمن در پیچ خطرناک مسابقات ریو رکاب بزند. وقتی که خودش هم نزدیک شدن حادثه را حس کرده بود. در یک شیب تند همان مین قدیمی کار کرد. مین تابستان ۱۳۶۷ در تابستان ۱۳۹۵ اثر کرد، بهمن تعادلش را از دست داد و روی زمین، وسط جنگ به جای پا، جان داد.

جان دادن او نزدیک به ۳۰ سال بعد از دوستان همرزمش انگار یک طعنه بود، در روزهای نزدیک به هفته دفاع مقدس. روزهای نزدیک به شروع جنگ و نزدیک به پایانش. بهمن گلبارنژاد از حدود ۳۰ سال قبل برای جنگیدن بدون پا فرصت گرفت و حالا تاریخ می‌تواند قضاوت کند که او از این فرصت چطور استفاده کرد. بدون او اما پرچم بالا نماند. در دهکده مسابقات خیلی نمادین پرچم ایران را نیمه برافراشته کردند. مسئولان جهانی در مورد فوتش پیام دادند و دنیا لحظات آخر پارالمپیک را تلخ تلخ به پایان رساند. حالا در روزهایی که پاییز رسیده فرصت جنگیدن بهمن هم تمام شده. حالا او می‌تواند استراحت کند و نسل‌های بعدی باید پرچم‌های نیمه برافراشته را بالا بگیرند.

عشق و تنفر از جنس فوتبالی!

با شرایطی که فوتبال ایران دارد بعید است کارلوس کی‌روش رنگ آرامش را ببیند. در فاصله دو هفته باقی‌مانده تا بازی‌های مهم تیم ملی ایران مقابل ازبکستان و کره‌جنوبی، دیدارهایی که تا حد زیادی تکلیف تیم‌های صعودکننده به مرحله بعد را مشخص می‌کند، کی‌روش با انتقاد تند یکی از بازیکنان محبوب فوتبال در مورد کیفیت اردوهای تیم ملی مواجه شده است. چند روز دیگر ازبکستان شش امتیازی در تاشکند میزبان ایران است و در فاصله کمتر از یک هفته شاگردان کی‌روش باید مقابل قوی‌ترین تیم گروه کره‌جنوبی در تهران صف‌آرایی کنند. دیدارهایی که اگر ایران موفق نشود ۴ امتیاز از آن‌ها کسب کند با مشکل بزرگی برای صعود مواجه می‌شود. با این همه پیش از این دیدارها علی کریمی دستیار سابق کی‌روش از طولانی بودن اردوهای تیم ملی انتقاد کرد.

کریمی که البته مستقیما کی‌روش را هدف قرار نداده بود برخی مسئولان فوتبال را به پذیرش بی‌قید و شرط همه خواسته‌های سرمربی تیم ملی متهم کرد. در جواب، سازمان لیگ تعطیلات پیش روی لیگ برتر را به خاطر جام حذفی دانسته بود. تیم ملی و البته کی‌روش پاسخ دادند که اگر قرار است تیم ملی ایران دوبار پشت سرهم به جام جهانی برسد، لازم است برایش هزینه‌هایی شود. هزینه‌هایی که از نظر کی‌روش شامل برپایی اردوهای بلندمدت و آماده‌سازی ویژه تیم ملی است. سرمربی تیم ملی در شرایطی جواب منتقدان را داد که حتی در بیانیه‌اش نامی از منتقد مشهور نبرد بود و مشخص بود که نمی‌خواهد در آستانه بازی تیم ملی جنگی دیگر را آغاز کند. جنگ با یک قهرمان فوتبالی که روزگاری کاپیتان کی‌روش و بعدتر دستیار او بود. اسطوره فوتبال پرسپولیس که در روزهای دستیاری کی‌روش از اردوهای بلندمدت حمایت کرده بود به نظر می‌رسد در مجادله سرمربی پرسپولیس و سرمربی تیم ملی، به خاطر اردوها، از برانکو حمایت کرده است. گویا فاصله عشق و تنفر کریمی نسبت به کی‌روش حضور و عدم حضور در فهرست تیم ملی بوده. فاصله‌ای که از بین رفته و حالا در شرایطی سخت کریمی به انتقاد از کی‌روش پرداخته.

در حاشیه

● مهدی پاک‌نیت

رائول لوزانو

سابق بر این اوضاع به این شکل بود که مربیان خارجی می‌آمدند ایران و بعد از مواجهه با روال کار در ایران، سنکوپ نموده و دنبال راه فرار می‌گشتند! در سال‌های اخیر اما تردد بیش از حد خارجی‌ها در ورزش، باعث انتقال تجارب سینه‌به‌سینه بین آنها شده و دیگر کسی با چشم و گوش بسته وارد کشور نمی‌شود! در همین راستا رائول لوزانو که دیده بهبود اوضاع والیبال ایران دشوارتر از آن چیزی است که از بیرون به نظر می‌آمد، یواشکی با فدراسیون والیبال لهستان مذاکره کرده و البته به روی خودش هم نمی‌آورد که دست مدیران والیبال ایران در مورد پیدا کردن جایگزین تا آرنج برود تو پوست گردو!

ژوزه مورینیو

در چند بازی اول به یمن حضور زلاتان، برای هواداران منچستر چند چشمه دلبری کرد و بذر امیدواری کاذب را در دل‌هایشان کاشت تا جمله «امسال دیگه قهرمانیم» برای سومین سال متوالی ورد زبان منچستری‌ها شود. اما شیاطین سرخ هنوز نتوانسته‌اند بعد از اتمام کار بیست ساله و سنگین فرگوسن کمر راست کنند و انگار مورینیو هم دارد وارد ترکستانی می‌شود که مویس و فان خال قبلا راهی‌اش شده بودند. مویس و فان خال هر کدام در زمینه خاص دسته گل به آب می‌دادند و مورینیو هم نشان داده که در خراب کردن خاطره «فرگی تایم»(آتش‌بازی شاگردان فرگوسن از دقیقه حیاتی ۸۵ به بعد) استاد است.

مرتضی مهرزاد

بزنیم به تخته بابت آن قد و قامت رعنا. هر کس دیگری این شرایط را داشت احتمالا می‌نشست گوشه خانه، اما این یل بلندقامت از قد بلندش بهترین استفاده ممکن را کرد و مثل آوار بر سر تمامی حریفان تیم والیبال ایران نشست. مهرزاد در طول بازی‌ها هر وقت می‌نشست جلوی تور هیچ توپی وارد آسمان ایران نمی‌شد! ضمن اینکه تمام توپ‌های ارسالی از سوی پاسورهای خودی را هم عین گرز می‌چسباند به زمین حریف. فوتبالی‌ها هم اگر هر کدام یک بازیکن با قامت و اراده مرتضی داشتند، الان به جای آب در هاون کوبیدن در جام خلیج‌فارس در چمپیونز لیگ مشغول افتخارآفرینی بودند!

عکس نوشت

● بازنشر یک عکس

دختران تیم ملی والیبال ایران بهترین رتبه خود در مسابقات کنفدراسیون والیبال آسیا را به دست آوردند. آن‌ها با پیروزی مقابل ویتنام به رتبه ششم مسابقاتی رسیدند که پیش از این در آن هفتم و هشتم شده بودند. آن‌ها در دو دوره اخیر پله‌پله بالا آمده‌اند.

قاعده بازی

● مهران باقی

اگر باشگاه‌ها بازی‌ها را برگزار کنند

مقاومت سازمان لیگ فدراسیون فوتبال در واگذاری برگزاری مسابقات به تیم‌ها در نوع خودش عجیب‌وغریب است. در روزهایی که تیم‌های باشگاهی حوزه خلیج‌فارس خودشان مسابقات بین‌المللی را برگزار می‌کنند، باشگاه‌های ایران حتی حق فروش بلیت مسابقات خود را ندارند. این شاید قسمت کوچکی از فاصله فوتبال ایران با فوتبال حرفه‌ای آسیا باشد.

هرچند دستمزد بازیکنان، استادیوم‌های محل برگزاری ایرانی و مربیان و بازیکنان شاغل در لیگ‌ها هیچ‌کدام به مرز حرفه‌ای شدن نرسیده‌اند و مهم‌تر از همه اینکه باشگاه‌های فوتبال به درآمدزایی نرسیده‌اند که بخواهند حرفه‌ای باشند، اما فوتبال ایران در مسائل دیگر هم از آسیا عقب مانده است. برگزاری مسابقات لیگ برتر یکی از همین مسائل است که در ایران توسط تیم‌ها انجام نمی‌شود. برگزاری مسابقه یعنی یک تیم لیگ برتری بتواند بلیت مسابقات را خودش بفروشد، ماموران امنیت برگزاری مسابقه را خودش تامین کند و استقرار و رفت‌وآمد تماشاگران هم به عهده خودش باشد. این مجموعه کارها شاید ساده به نظر نرسند اما به ساختارهای فوتبال حرفه‌ای لزوما نیازی ندارند. شما برای برگزاری مسابقه فوتبال نه به بازیکن درجه‌یک نیاز دارید، نه به توپ خوب، نه زمین استاندارد و نه هیچ‌چیز دیگر. فقط کافی است بتوانید مدیریت لازم برای برگزاری مسابقات را داشته باشید اما سازمان لیگ فدراسیون فوتبال نه‌تنها خودش نمی‌تواند این کار را درست انجام دهد که اجازه‌اش را به باشگاه‌های فوتبال هم نمی‌دهد. برگزاری دربی ۸۳ با تعداد زیادی صندلی خالی در طبقه دوم نشان‌دهنده عدم توانایی سازمان لیگ برای برگزاری یک مسابقه فوتبال با تماشاگران زیاد بود. جایی که سازمان لیگ تصمیم گرفت ۱۳ هزار بلیت کمتر بفروشد و تماشاگران پرسپولیس هم زودتر بلیت‌های جایگاه‌های دیگر را خریدند و به جای آن به جایگاه‌های دیگر رفتند. به این شکل ساده یک طرف استادیوم کچلی گرفت و طرف دیگر استادیوم مردم روی پا ایستادند و بازی را تماشا کردند. این مشکل اساسی دقیقا مشکل سازوکار فوتبال است که پایه‌ها و ساختارهای جزئی و ساده‌اش وجود ندارد و مسئولان سازمان لیگ تلاش می‌کنند با کمترین هزینه زمانی به ساده‌ترین مسیر برسند که البته اشتباهات بسیار زیادی دارد. برگزاری مسابقات لیگ برتر توسط گروه‌های لیگ برتری اما برای فوتبال بدبرنامه ایران به معجزه می‌ماند. تصور کنید امنیت استادیوم‌ها توسط تیم‌ها تامین شود و مسئولیت تماشاگرانشان را قبول کنند، استادیوم‌ها توسط خود تیم‌ها تجهیز شوند و درآمد بلیت‌فروشی و پیش‌فروش بلیت به جیب خود تیم‌ها سرازیر شود. در چنین شرایطی حتما هم برگزاری مسابقات و هم استقبال مردم بسیار متفاوت و البته هیجان‌انگیزتر خواهد بود. آن زمان دیگر نه نیازی هست که بهترین سکوهای استادیوم آزادی توسط مسئولان بازی خالی باشد و نه نیازی هست که ۱۳ هزار بلیت یک مسابقه کم فروخته شود. شاید هیجان‌انگیزترین نتیجه برگزاری مسابقه توسط تیم‌ها برگزاری دربی با حضور ۹۰درصدی هواداران قرمز در بازی رفت و حضور ۹۰درصد هواداران آبی در بازی برگشت باشد.

برنامه بازی‌ها

● فوتبال

سه‌شنبه ۹۵/۷/۶

لیگ قهرمانان اروپا

موناکو – لورکوزن ۲۲:۱۵

دورتموند – رئال‌مادرید ۲۲:۱۵

لستر – پورتو ۲۲:۱۵

دیناموزاگرب – یووه ۲۲:۱۵

چهارشنبه ۹۵/۷/۷

لیگ قهرمانان اروپا

آرسنال – بازل ۲۲:۱۵

ناپولی – بنفیکا ۲۲:۱۵

مونشن گلادباخ – بارسلونا ۲۲:۱۵

سلتیک – سیتی ۲۲:۱۵

اتلتیکو – بایرن ۲۲:۱۵

روستوف – آیندهوون ۲۲:۱۵

جمعه ۹۵/۷/۹

اروپا

اورتون – کریستال پالاس ۲۲:۳۰

دورتموند – فرایبورگ ۲۲:۰۰

شنبه ۹۵/۷/۱۰

اروپا

سوانسی – لیورپول ۱۵:۰۰

هال‌سیتی – چلسی ۱۷:۳۰

پالرمو – یونتوس ۱۹:۳۰

هامبورگ – بایرن ۱۷:۰۰